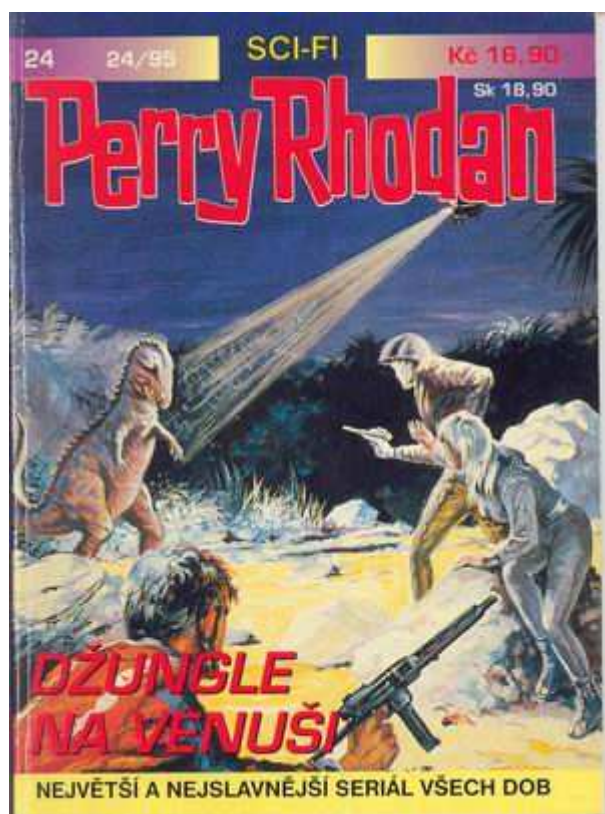

KURT MAHR

Džungle na Venuši

Knihovnička Perry Rhodan 24

Přeložil Jaroslav Kuták

Neskenoval:haury

Voda tiše bublala. Vypadala hustší než voda na Zemi a taky taková byla. Když do ní člověk ponořil ruku, chvíli ji tam nechal a pak ji vytáhl, byla potažena slizem.

Člun se zvolna sunul po těžkých vlnách, posledních známkách bouře, která se nad zálivem přehnala. Malý, nenápadný generátor vydával jednotvárný, tichý tón, který uspával.

Ale nesměli spát - ani jeden z nich! Přitom už déle než pozemský den nezamhouřili oko. Bylo to těžké. Hlavně pro muže s nezahojenou střelnou ranou v rameni - pro Perryho Rhodana, prezidenta všemocné Třetí moci a nyní téměř bezmocného muže, vystaveného všem nástrahám planety Venuše. Doprovázeli ho jen dva jeho druzi. Nyní se však Rhodan zvolna stával pánem situace. Před jejich člunem leželo ještě nějakých tři sta kilometrů vody a neznámých situací. Navíc se nad nimi mohl každou chvíli zjevit jeden z vrtulníků plukovníka Raskujana a napadnout je. Tma nebyla překážkou. Tyhle stroje byly vybaveny přístroji pro noční vidění.

„Víš o nás Raskujan?”

Rhodan pokrčil rameny. „Těžko říct. Zatím snad ani netuší

o tom, že jsme tady.”

„Tak mu to vyklopí Tomisenkov.”

Rhodan o tom nebyl přesvědčen. „Tomisenkov bude trvat na tom, aby se mu Raskujan podřídil. Plukovník je pro něj vzbouřenec, v podstatě dezertér. Myslím, že generál nebude mít v úmyslu tomu muži jakkoli vycházet vstříc.”

Soň Okura chtěl něco namítnout, ale vtom Marshall ze zádi člunu sykl: „Člun stop!”

Rhodan ihned zareagoval. Pohnul pákou a malý šroub se vynořil z vody. Bzučení motoru utichlo.

Kolem nastalo ticho - až na pleskání vln do boku nafukovacího člunu.

„Co je?” zeptal se Rhodan.

„Támhle!” ukázal před sebe Marshall.

Rhodan se otočil a zahleděl se na hladinu, která se několik desítek metrů od něj podivně vlnila.

„Co je to?“ zeptal se Marshall. „To přece nemůže být...”

Rhodan přitakal. „Ale ano, může. Je to medúza. Ta největší, jakou jsem dosud viděl.” Obrátil se na Soňa Okuru, muže, který dokázal za jakýchkoliv světelných podmínek a navíc i přes pevné předměty vidět: „Co vidíte?”

Okura přimhouřil oči. Pro něj byla teplá voda venušského oceánu rozlehlým, teplým kobercem. Medúza v něm však tvořila temnou skvrnu.

„Asi tři kilometry západně odtud,” řekl Okura. „Na východ, až kam dohlédnu.”

Rhodan přikývl. „Takže to od západu obeplujeme!”

Motor znovu naskočil a šroub se ponořil do vody. Rhodan vzal do ruky páku řízení a prudce zabočil.

„Copak je tak nebezpečná?“ zeptal se Marshall.

„Vy jste nikdy neviděl medúzu?”

„Ani ne... Jen v menším vydání.”

„Věřte mi, že bychom byli nadobro ztraceni, kdybychom se dostali doprostřed toho koberce. Je v něm desetkrát víc síly než v našem motoru.”

Člun nyní plul na severozápad. Rhodan se snažil co nejvíce obeplout fluoreskující koberec.

Loď se pohybovala rychlostí třiceti kilometrů v hodině, tedy asi osmi metrů za vteřinu. Každá oklika o osm metrů stála vteřinu času, a to na cestě, kde vteřina znamenala možná stejně jako celá hodina.

Asi o deset minut později se loď nacházela zhruba na úrovni poloviny medúzy. John Marshall fascinovaně pozoroval ten barevný, měňavý obraz. Bylo těžké si představit, že tohle je jen jedno jediné zvíře, tiše ležící na bříse a číhající na svou kořist. Medúzina krása lákala a klamala. Jakmile by se oběť dostala do její blízkosti, strhla by ji s sebou do hlubiny.

Rhodan vytáhl z nářadové bedny člunu několik těžkých kovových matek a postavil se vedle Marshalla. Západní okraj medúzy nebyl od nich dále než padesát metrů.

„Okuro?“ zeptal se Rhodan.

„Ano, pane?”

„Připravte se k uzavření lodi! Počkejte na můj rozkaz.”

Japonec přikývl. Rhodan podal Marshallovi matky. „Hod'te je!”

Marshall zamyšleně pohupoval matkami v rukou, pak napřáhl a mrštil jimi do dálky po medúze. Reakce se projevila hned. Sotva se matky medúzy dotkly, barvy zbledly. Během několika minut docela zmizely. Pak se ozval mohutný šum, jak se medúza v místě, kde se jí matice dotkly, začala stahovat a smršťovat. Táhla kořist dolů pod hladinu.

Když se pak mocná masa medúzy proměnila v kouli, která se nořila do hlubin, vyvolalo to mohutné vlnobití. Marshall na to zíral s otevřenými ústy a rozšířenými očima, pak se zapotácel, ztratil rovnováhu a snad by spadl do vody, kdyby ho Rhodan včas nezachytil.

„Pozor!” vykřikl Rhodan.

Soňa Okura držel ruku na uzávěru.

Medúza stále ještě rostla, ale tím rychleji se potápěla. Rhodan nechal Marshalla, aby se ještě chvíli díval, ale když člun začal nabírat vodu, rozkázal ji Okurovi uzavřít.

Okura stiskl tlačítko a nad lodí se uzavřela napnutá plastická fólie. Muži sebou hodili na podlahu a chytily se držadel.

Pak si s nimi moře deset minut pohrávalo jako s míčem. Po několika pokusech se Rhodanovi podařilo vypnout motor. Neustálá střídavá zátěž dávala agregátu zabrat.

Marshall ležel uprostřed člunu a tiše klel. Klel ještě i pak, když se moře uklidnilo a Rhodan Japonci přikázal otevřít člun.

Marshall se chytil okraje lodi a vystrčil přes něj hlavu.

„Netušil jsem," vzdychl, „že to bude tak náročné."

Rhodan se zasmál.

„Příště už to budete vědět, že? Neexistuje nic horšího a zákeřnějšího než venušské medúzy!"

Znovu nastartoval motor a nastavil kurz plavby.

Pak se chvíli snažili odčerpávat nabranou vodu. Bylo jí tolik, že je ta práce za chvíli zmohla.

Posadili se a oddechovali. Rhodan přitom musel myslet na bývalé vládce Východního bloku, jejichž vinou se na této planetě octla flotila, která měla rozšířit moc svých velitelů i na první mimozemskou základnu. Nepovedlo se to, nicméně vinou kosmických trosečníků se tu octl i Rhodan...

Dál se však ve svých úvahách nedostal, protože se zarazil při pohledu na Okuru, který němě zíral na oblohu. „Co se děje, Soně?"

Okura mlčel.

„Co vidíte, Soně?"

Zblízka bylo zřetelné, jak má Soň strachem rozšířené oči. „Létající ještěrka!" vykřikl Okura.

„Letí od severovýchodu, ale letí přímo na nás!"

„Jak vysoko?" zeptal se Rhodan.

„Asi sto metrů," odpověděl Okura.

„Je velká?"

Japonec se zamračil.

„Rozpětí asi třicet metrů, řekl bych."

Čekali. Nervy drásající šum křídel se blížil. Byl stále hlasitější.

„Přímo nad námi," zamumlal Japonec.

A pak:

„Krouží! Krouží nad námi!"

Rhodan svěsil ramena. „Soně, vy zůstanete na zádi. Mar-shalle, vy půjdete doprostřed. Já sám budu u motoru. Od této chvíle se chovejme tiše. Jenom Soň má právo promluvit ve chvíli, kdyby se ta ještěrka na nás chtěla vrhnout. Pokud to udělá, budeme muset střílet. Ale termopaprsky jsou vidět na sto kilometrů daleko. Možná bychom se jimi Raskujanovi prozradili."

Minuty ubíhaly. Motor monotónně bzučel a voda ztěžka plácala o boky člunu.

Vtom Okura zaječel: „Letí dolů!"

Flotila plukovníka Raskujana, která původně přiletěla na Venuši, aby podpořila armádu generála Tomisenkova, přistála na témže místě jako generálových pět set lodí.

Raskujanovi však přálo větší štěstí, protože Tomisenkovy rakety byly zničeny palubními zbraněmi Rhodanovy STAR-DUST II a jejich posádky byly rozprášeny.

Plukovník našel jen ztvrdlý, spálený kus země, na kterém se mu dobře přistávalo. Tam teď stálo něco přes sto jeho hrdých lodí, které zůstaly ze dvou stovek lodí flotily. Nicméně i ten pyšný zbytek byl odsouzen k nečinnosti, protože lodě neměly dostatek paliva.

Tomisenkov nebyl tenkrát k nalezení. Plukovník Raskujan se tedy musel rozhodnout sám, co bude dělat.

Zprvu to nevypadalo nijak složitě. Jeho nadřízeným hodně záleželo na tom, aby byla dobyta arkonidská základna. Protože se v dobu, kdy Raskujan přistál, Rhodan na Venuši nenacházel, plukovník měl zato, že při dobytí základny půjde jen o dětskou hru.

Ovšem tenhle názor musel zrevidovat. Rhodan obklopil základnu neviditelným energetickým ochranným štítem, před kterým kapitulovali i nejlepší Raskujanovi technici.

Sotva se zdálo, že plukovník zklame, objevila se Tomisenkovova stopa.

Raskujan o generálovi a jeho lidech nejdříve sbíral informace. Zjistil tak, že Tomisenkovovi lidé podléhají depresím, jsou dezorganizovaní a takřka bez disciplíny. Navíc se část armády odtrhla a dezertovala.

To byly pro mocichtivého Raskujana dobré zprávy.

A když se dozvěděl, že generál má ve své moci i Arkoni-danku Thoru, která uprchlá ze Země na Venuši, Raskujan se postaral, aby triumfoval.

Ovšem tím, že mu Thora padla do rukou, ještě neměl vyhráno. Byl nucen konstatovat, že si ho Arkonidanka váží asi jako malé venušské mouchy.

Neodpověděla mu na jedinou otázku, natož aby mu prozradila, jak proniknout do základny.

Proto se soustředil na Tomisenkova, ale ten se k němu nechoval o nic lépe než Thora.

Od jeho zajetí - přesněji od chvíle, kdy v generálově táboře přistály tři Raskujanovy vrtulníky - byl Tomisenkov pětkrát vyslýchán. Pro něj jako muže s nervy zocelenými dlouhým pobytem ve venušské džungli to byly nevinné epizodky.

Teprve pak si ho Raskujan dal přivést k sobě.

„Jak slyším," začal plukovník, „odmítáte spolupracovat s mojí flotilou."

Tomisenkov tuto větu nepovažoval za otázku a mlčel.

„Odpovězte!" vyštěkl Raskujan.

„Co chcete vědět?" chladnokrevně se zeptal generál.

„Proč se mnou nechcete spolupracovat!"

Tomisenkov se pohrdavě ušklíbl. „Proč nespolupracujete vy se mnou?" položil protiotázku.

Raskujanovi to na chvíli vzalo dech. Pak udělal tu chybu, že na generálův dotaz odpověděl.

„Protože vaše divize je ro-zežrána dezorganizací a dezertérstvím."

„To není důvod. Byl jste sem vyslán jako moje posila -i jako morální posila, chcete-li. Měli jsme ji tu zapotřebí. Ale místo toho, abyste nám přispěchal na pomoc, zůstal jste trčet na místě přistání a pokoušel jste se dobýt Rhodanovu pevnost. A když už jste náhodou narazili na naši stopu, nenapadlo vás nic lepšího než na nás zaútočit! Nám, kterým jste přiletěli pomáhat!"

Raskujan se nepřestával tvářit jako vítěz.

„Mýlíte se. Jako bývalý důstojník víte, že jste zklamal, generále. Moji lidé nemají s vaší divizí už nic společného."

Tomisenkov pohrdavě mávl rukou. „To říkáte komu? Mně? Já jsem byl generál už dlouho předtím, než jste k mé jednotce přišel jako zelený poručík! Ne, Raskujane, já vám to nemíním nijak ulehčit! Tady na Venuši se vám nabídla příležitost, jak si zahrát na mocného pána. Jediný, kdo vám mohl udělat čáru přes rozpočet, jsem já. Proto jste mě přepadl! Jen proto, abyste mohl tu svou ubohou hru hrát klidně dál!"

Raskujan vyskočil.

Trvalo dlouho, než byl schopen promluvit.

„To je... to je... Nezapomínejte, že jste můj..."

V této chvíli se ozvala vysílačka. Raskujan se na ni zlostně otočil.

„Zaznamenali jsme neobvyklý světelný jev, pane," hlásila stráž a označila souřadnice.

Raskujan se zamračil. „Popište ho!"

„Podobalo se to světelným svazkům tří reflektorů, pane," odpověděl strážný. „Ale světlo bylo vyšší intenzity než reflektory, pane."

„Kolikrát jste tento jev zaznamenali?"

„Jenom jednou!"

„Dobrá, děkuji!"

Rozhovor byl přerušen. Raskujan navázal jiné spojení. Ozval se chraplavý hlas.

„Vezměte dva vrtulníky, kapitáne," přikázal Raskujan. „A prohledejte moře. Vemte si souřadnice toho světelného zjevení. Rád bych znal nějaké vysvětlení."

Kapitán potvrdil příjem rozkazu. Raskujan pak vypnul vysílačku a obrátil se zpátky k Tomisenkovovi.

Generál se usmíval.

„Co je vám k smíchu?" zeptal se podrážděně plukovník.

„Řekl bych," odpověděl generál tiše a vychutnával účinek svých slov, „že máte v patách někoho, kdo vás poučí, jak skromně by se měl na Venuši chovat mizerný plukovník, jako jste

vy."

Šum křídel se změnil v hrozivé dunění, když se ještěrka spustila dolů. Rhodan se opřel o stěnu gumového člunu a zíral směrem k tomu zvuku.

Neviděl však nic než temný stín, který sklouzl od severu k jihu, minul přitom člun a zase se ztratil ve tmě.

Šum křídel se vzdálil a přitom slábl. Pak pár vteřin zůstal na stejné úrovni a nakonec se zase blížil.

Rhodan se v duchu sám sebe ptal, kolik rizika si ještě může dovolit. Nikdo nemohl říct, při kterém dalším přeletu ještěrka zaútočí. Možná to udělá, možná ne.

Každopádně by bylo příliš pozdě, kdyby se po ní střílelo teprve poté, až by měla někoho z nich v pařátech.

Šum znovu sílil.

„Střílejte, až bude nad námi!" zvolal rozhodným hlasem.

Namířili správným směrem. Šum se opět měnil v nesnesitelné dunění.

A už to tu bylo!

Černý stín v šedivé tmě, větší než předtím.

„Pal!"

Zářivě jasné, namodralé paprsky vystřelily z hlavní paprskometů tří mužů, na zlomek vteřiny ozářily tělo ještěrky s velkými křídly a zasáhly je plnou energií.

Výkřik, který zvíře vydalo, musel být slyšet kilometry daleko. Ale netrval dlouho. Termické paprsky zvíře zabily a bezvládné tělo spadlo v plamenech do moře.

Rhodan odhodil zbraň a chopil se řízení. Zaklel, protože ho rozbité rameno zabolelo, ale namířil člun zpátky potřebným směrem.

„Vstávejte, pánové!" přikázal Okurovi a Marshallovi, kteří pořád ještě klečeli na podlaze a rozhlíželi se. „Brzy budeme mít další práci."

Marshall se vyděsil. „Jakou práci?" zeptal se vyjeveně.

„Světlo našich paprskometů muselo být vidět hodně daleko. Víte, co to znamená?"

Marshall si povzdechl a vstal.

„Tak fajn," zamumlal. „A co uděláme, až se stane to, co myslíte, že se stane?" Rhodan se na něj usmál. „Budeme zase střílet," odvětil suše.

Kapitán, kterého Raskujan poslal se dvěma vrtulníky nad more, se ani nemusel moc snažit, aby objevil malý nafukovací člun.

Zjistili ho ze vzdálenosti jednoho sta metrů.

Kapitán vyzval posádky vrtulníků k mimořádné ostražitosti. Pak se otočil k cíli a začal klesat. Slyšeli pleskání vrtulí helikoptér a temné pískání trysek. Soň Okura viděl dva vrtulníky, přibližující se od severu.

Pro Rhodana to nebylo žádné překvapení, protože něco takového čekal.

Okura najednou vykřikl a oběma rukama si zakryl obličej. To se stalo ve chvíli, kdy kapitán na člun namířil svůj ultra-reflektor.

Rhodan se pokoušel uhodnout protivníkovy záměry.

Poznají člun, říkal si. Buď nás bude považovat za Tomisen-kovový muže, nebo...

Otázka zůstala nezodpovězena. Oba vrtulníky se přiblížily s takovou rozhodností, že nenechávaly nikoho na pochybách o svém úmyslu zaútočit na člun.

„Položte se na podlahu!" vykřikl Rhodan. „A miřte nahoru!"

Marshall s Okurou ihned uposlechli. Vyštěkl kulomet a za ním druhý. Rhodan cítil, jak člun poskočil a pak spatřil stín helikoptéry přímo nad sebou.

Nevěděl, zda už Okura nebo Marshall vystřelili. Neviděl záblesky jejich zbraní. Pevně sevřel termopaprskomet a stiskl spoušť.

Zářivý paprsek vzlétl vzhůru do tmy a zasáhl vrtulník dřív, než stačil uhnout. Ozvala se ohlušující detonace, jak explodovaly pohonné látky, a pak kolem lodi dopadal do moře déšť

svítivých kousků kovu.

Druhý stroj zpozoroval sestřel a včas změnil pozici. Oblé-tával člun v uctivé vzdálenosti. Rhodan si klekl. Soň Okura ho následoval. Čekali. Rhoda-novi bylo jasné, že i ten druhý vrtulník zaútočí.

Vtom Okura zvedl ruku: „Zmenšuje poloměr okruhu!"

Rhodan zíral přes okraj člunu. Nic neviděl.

„Jak?" zeptal se.

„Už je od nás jenom sto padesát metrů!"

Rhodan přikývl. „Tak mu ukažte, co si o něm myslíme!"

Spletli se v nás, uvažoval v duchu. Myslí si, že jsou mimo náš dostřel.

Okura zvedl zbraň v obou rukou a pečlivě zamířil. Pak se jeho ukazováček ohnul o spoušť a z hlavně vyšlehl namodralý paprsek.

Vrtulník neměl šanci. Zřítíl se do vody a s prskáním a sykotem v ní zmizel.

Rhodan si oddechl a vykročil k motoru. Myslel si, že teď budou mít chvíli klid, ale když dorazil na místo, vyděsil se: páka řízení byla zlomená a motor poškozen zásahem z kulometu!

Opatrně motor demontoval a položil jej na podlahu. Pak si

jej prohlížel. Zjistil, že kulka poškodila malou, ale výkonnou turbinu.

Rhodan vstal. Cítil se trochu slabý v kolenou, ale rychle tu slabost překonal.

„Člun je v pořádku!" volal zepředu v nejlepší náladě Mar-shall. „Voda k nám nikde neproniká!"

Rhodan sraštil čelo. Ztuhlými kroky si to namířil k Mar-shallovi. Marshall spatřil jeho vážnou tvář. „Co je...?"

Rhodan mu položil ruku na rameno.

„Začněte znovu volat, Marshalle," řekl klidně. „Motor je pryč, nikdo z nás ho neopraví. Podle mě jsme ještě dvě stě dvacet kilometrů od pobřeží severního kontinentu. Pokuste se navázat spojení s tuleni."

A s povzbudivým úsměvem na rtech dodal: „Jinak si budeme muset zaplavat!"

Raskujan se téměř ještě celou hodinu hádal s Tomisenkovem a přitom málem zapomněl, že se zajatci přece vůbec nemusí diskutovat. Navíc ještě nepřicházely žádné zprávy z vrtulníků, které vyslal nad moře, když byly zaznamenány neobvyklé záblesky. Raskujan znervózněl a nechal generála odvést pryč.

Tomisenkov se ochotně vracel do zajateckého tábora. Mezitím nastala venušská noc. Tím přišel čas, kdy mohl naplnit svůj plán, který spočíval v jeho zkušenostech z dlouhodobého pobytu v pralese této planety a naopak v nezkušenosti Ras-kujanových vojáků, zvyklých na této planetě žít v bezpečí svých kosmických lodí.

Jakmile ho dovedli do jeho stanu v improvizovaném, hlídaném zajateckém táboře, obehnaném pletivem, ujistil se, že je ve stanu sám.

Pak vyhledal kout, který se mu zdál pro jeho úmysl nejlepší.

Zul si holínku a napěchoval ji hlínou. Potom ji zvážil v ruce. Byla těžká jako pytlík s pískem. Nato se posadil až dozadu do stanu, kam co nejméně zasahovalo světlo žárovky, zahleděl se k zemi a pokusil se ve tváři vyčarovat zděšený výraz.

„Strážte! Strážte!!" zařval pak.

Znělo to velmi přesvědčivě a efekt byl okamžitý. Vstup do stanu se rozletěl a dovnitř vtrhl ozbrojený voják.

„Co se děje?"

Tomisenkov udělal několik bezradných pohybů rukou.

„Tady...,“ zasténal pak. „V rohu... rychle!!!"

Na Venuši žily všelijaké potvory, i takové, které byly schopny provrtat se zemí a najednou se objevit ve stanu. Tohle strážný věděl.

Tomisenkov uhnul.

„Je to nějaký červ...," zamumlal.

Postavil se tak, aby jeho stín padal právě do kouta, který měl strážný prozkoumat. Jakmile ho muž minul, popadl holínku naplněnou hlínou.

„Uhněte ze světla!" přikázal strážný.

Tomisenkov poslechl, ukročil za strážného, pak zvedl ruku s holínkou a jedním úderem srazil vojáka k zemi.

Potom z holínky vysypal hlínu, vytáhl ze stanu kus šňůry a když strážného svázal, z kapesníku mu ještě udělal roubík. Nakonec spoutaného muže schoval pod své lůžko, aby ho od vchodu nebylo vidět. Automatickou pistoli položil na postel, aby ji měl strážný na očích, až se probere.

Pak Tomisenkov opustil stan.

Nebylo těžké překonat těch asi sto metrů k největšímu stanu. Strážní měli co dělat sami se sebou, jejich obavy patřily

hlavně zákeřnostem místní přírody. Dokonce si na stráži pohvizdovali, aby zahnali strach.

Za čtvrt hodiny byl generál u největšího stanu. Hlídali ho tři muži, jak se přesvědčil. To mu však nevadilo, protože bylo možné proplížit se dovnitř z boku pod plachtou. Nemusel vstoupovat hlídaným vchodem.

Proklouzl dovnitř.

Svítilo se tam.

Sotva byl uvnitř, vyskočil do světla a položil prst přes rty, aby žena, která byla uvnitř, zbytečně nekřičela. Pak se uklonil.

Jeho pozdrav patřil Arkonidance Thoře.

Thoře, která byla ještě před pár dny jeho zajatcem.

„Myslete si o mně, co chcete," řekl generál rychle svou špatnou angličtinou, „ale každopádně nedělejte zbytečný rámus! Nechci vám ublížit."

Thora neodpovídala. Jenom trochu sevřela rty a pobaveně se usmála.

„Nemám moc času," pokračoval generál. „Musím zase rychle zmizet."

Ale Thořin povýšený pohled ho mátl. Ostýchal se vyslovit svou nabídku.

„Chtěl bych s vámi spolupracovat!" řekl nakonec.

Thora tuhle nabídku nepovažovala za hodnou odpovědi.

„Jak víte," pokračoval Tomisenkov, „nebylo by pro nás nijak těžké přemoci Raskujanovy stráže. Potíže by začaly teprve ve chvíli, kdy bychom opustili tábor. Nemáme žádné zbraně, snad jen kromě těch, které bychom odebrali strážím. Ale Raskujan má vrtulníky a všechny možné jiné věci. Nejpozději hodinu po našem útěku by nás zase dostal.

Takže bychom museli přesně vědět, kam prchat. To by byl váš úkol."

Thora se na něj dívala s nezmenšeným pohrdáním.

„A vy si myslíte," odpověděla po chvíli, „že vám na tenhle ubohý trik skočím?"

„To není trik. Zvažte sama - jaký bych z toho měl užitek, kdybych vůči vám nebyl upřímný? Teď prostě sedíme na jedné lodi a nemá cenu držet ruce složené v klíně a čekat, až se stane zázrak."

Thora vypadala, že o těchto slovech přemýšlí.

„Ale kdo mi zaručí," zeptala se po chvíli, „že - abych použila vaše pozemské přirovnání - se posléze nedostanu z deště pod okap?"

Tomisenkov pokrčil rameny. „Pokud jste ještě nepoznala žádný rozdíl mezi mými a Raskujanovými snahami, pak neznáte lidi."

Thora se posměšně usmála. „Jediné, co o lidech vím, je, že neustále touží jeden druhému rozbít hlavu!"

Tomisenkov vstal.

„Jistě," zavrčel zlostně. „To vaši předci nikdy nedělali. Vaše civilizace byla vždycky nevinná!"

Nedal Thoře příležitost odpovědět.

„Nabídl jsem vám spolupráci," vysvětloval. „Momentálně považuji vaše přednosti za větší než moje. Nabídka trvá. Přemýšlejte o ní. Ještě za vámi přijdu, abych se vás znovu zeptal. Na shledanou!"

Sklonil se a proklouzl pod stanem ven.

Za čtvrt hodiny byl zpátky ve svém stanu. Přepadený strážný už byl při vědomí. Muž na generála zíral zuřivýma očima.

Tomisenkov se k němu sklonil.

„Poslouchej, chlapče," řekl. „Jak vidíš, tvou pistoli jsem tady nechal ležet. Byl jsem jen na krátké procházce, kterou bys mi býval nedovolil. Musel jsem se tě na chvíli zbavit. Jestli jsem ti způsobil bolest, pak se za to omlouvám.

Za pár minut přijde inspekce stráží. Do té doby budeš zase volný a ozbrojený. Je jen na tobě, zda tu událost ohlášíš, nebo jestli budeš radši zticha. Ode mě se nikdo nic nedozví, to mi věř!" Pak strážného rozvázal a vyndal u roubík.

„Vstaň, hochu!"

Strážný vstal, trochu omámeně a nešikovně. Ale hbitě sáhl po pistoli. Nedůvěřivě hleděl na generála.

„Hlava bolí?" zeptal se generál.

Muž překvapeně zavrtěl hlavou.

Potom se oba zasmáli. Generál poplácal mladíka po zádech a řekl: „Jsi správný chlap, desátníku. Až nastane čas, vzpomenu si na tebe!"

Nato strážný opustil stan. Přemýšlel o generálových slovech. Když přišla inspekce, ohlásil pěkně nahlas: „Desátník Vlasov! Všechno v pořádku!"

Dvě hodiny se telepat Marshall nepřetržitě snažil navázat pa-raspojení s tuleni.

„Pojďte, tuleni, pomozte nám! Jsme přátelé! Jsme hodní vaší pomoci!"

Dvě hodiny čekal, zda se někde poblíž nepohyblivého člunu nevynoří holá tulení hlava, ale namísto toho se mu před očima roztančily rudé kruhy. Telepatické volání ho stálo poslední síly. Tuleni nežili přímo v moři, jejich domovem byly zálivy u pobřeží. Takže se Marshall musel opravdu snažit.

Vydržel ještě pár minut, pak už neměl sílu.

Soň Okura apaticky posedával na zádi člunu. Čas od času zvedl hlavu a přelétl pohledem hladinu. Nikde nic.

Perry rozdělil svůj zájem mezi naslouchání a úvahy. Přemýš-

lei o tom, co dělat, pokud Marshall nebude mít úspěch. O tuleních toho věděl poměrně málo. Věděl, že jsou na určitém stupni inteligence, že se dorozumívají vlastní řečí a že je lze oslovit telepaticky. Co však nevěděl, bylo, zda se o jejich volání budou vůbec zajímat, pokud je přijmou.

Naslouchali zvukům. Mohly to být stejně tak zvuky z moře, jako pleskot vrtulí helikoptér.

Předpokládal, že přiletí další. Museli by mít neobyčejné štěstí, kdyby se tak nestalo.

Vtom ho ze zamyšlení vytrhl Okurův výkřik.

„Oni se blíží!"

Rhodan vyskočil.

„Támhle!" zvedl Okura ruku. „Tuleni!"

Rhodan zaslechl tiché cákání. Něco tmavého, lesklého, se vynořilo pár metrů před člunem z vody a váhavě se to blížilo.

„Marshalle! Sem!" volal Rhodan.

Telepat se vzepřel a na nejistých nohou se blížil. Mezitím se vynořili další tuleni. Rhodan jich napočítal celkem třicet.

Na Marshallovi bylo znát, že už to dlouho nevydrží. Rhodan mu opatrně poklepal na rameno a řekl: „Už jen chvíli, pak to budete mít za sebou!"

Telepat přitakal a naklonil se ze člunu směrem k tuleňům.

Naštěstí byli hned ochotni pomoci. Mluvčí opakoval jejich návrh: „Potáhnou nám naši loď, když budeme mít dostatek řemenů. Vytvoří skupiny po deseti, které se budou cestou střídát." Rhodan přikývl. „Tak nějak jsem si to představoval. V pořádku. Řemenů máme dost!" Připravili řemeny, jejich upevnění a smyčky, a pak Marshall řekl: „Chtějí vědět, kam miníme plout."

Rhodan zapřemýšlel. „Zeptejte se jich, jestli by nás odtáhli ke břehu zálivu, který tvoří poloostrov s pevninou."

Marshall se zeptal. „Říkají, že to bude v pořádku," odpověděl pak.

Rhodan chtěl ještě něco říct, ale vtom se člun pohnul. Vitální tuleni věděli dost a nepotřebovali další informace.

Plukovník Raskujan udělal tu chybu, že si lámal hlavu především s Thorou a Tomisenkovem, namísto aby se postaral o objasnění osudu zmizelých vrtulníků. Pouze se zeptal, jak dlouho se nehlásí a bylo mu řečeno, že dvě hodiny. Nepovažoval to za dlouhou dobu, protože hledání objektu na moři může trvat dlouhé hodiny.

Nicméně po další hodině mu bylo hlášeno, že nadále chybí jakékoliv spojení.

Pak se Raskujan bleskurychle rozhodl a vyslal nad moře tři letky vrtulníků - hlavně nad místo, kam poslal první dva stroje. Jejich úkolem bylo vyhledat případného nepřítele a okamžitě ho zničit nebo vzít do zajetí, pokud by to bylo možné.

A vrtulníky znovu vzlétly.

Od chvíle, kdy se člunu ujali tuleni, uplynuly zhruba dvě hodiny. Dvě hodiny, během nichž podle Rhodanova odhadu urazili asi devadesát kilometrů. Podle toho je čekaly ještě asi čtyři hodiny plavby.

Rhodan se sám sebe v duchu ptal, co asi Raskujan podnikl ohledně zmizelých vrtulníků. Štěstí nemohlo být tak velké, aby složil ruce do klína. Dříve nebo později se musely objevit další vrtulníky.

Jedinou nadějí člunu byl kromě zbraní fakt, že se už hodně vzdálili od místa, kde se poprvé střílelo. Jakmile helikoptéry vzlétnou, mohou ještě hodně dlouho hledat. Třeba se jim zatím podaří uniknout až na pevninu.

Vtom se to ozvalo.

Nepravidelný pleskot a bzučivé zvuky.

Vrtulníky! Celá letka!

Budou asi hodně daleko, pomyslel si Rhodan. Okura je na takovou dálku neuvidí... Přesto však Japonce přivolal, upozornil ho na zvuk a požádal ho, aby se snažil. Okura však skutečně žádné helikoptéry neviděl, což potvrdzovalo domněnku, že jsou opravdu ještě daleko.

Zvuk sflil a odezníval. Asi deset minut poté, kdy jej zaslechli poprvé, docela zmizel.

„Nejsou na správné stopě," usmál se Rhodan. „A doufejme, že ještě dlouho nebudou!"

Podíval se na spícího Marshalla. Jakmile by se nepřítel přiblížil na dostřel, musel by ho probudit, protože pak by bylo zapotřebí každého muže. Zatím to však nebylo nutné.

„Soně, teď bych si dal whisky," povzdech si Rhodan. „Obstarejte mi jednu!"

Japonec k Rhodanově úžasu přikývl, odplazil se na zád' lodi, chvíli se přehraboval v bednách s proviantem a za chvíli se vrátil s lahví whisky v ruce.

Více než sto kilometrů nad člunem byl ještě jeden člověk, který se vši silou snažil zasáhnout do událostí. Rhodanův bojový druh Reginald Bull měl potíže s přistáním na Venuši, protože počítač venušské základny znemožnil jakékoliv kosmické lodi proniknout do atmosféry Venuše tím, že ji obalil neprostupnou energetickou stěnou.

Bull velel kulovité lodi třídy GOOD HOPE. Takovým lodím ve Třetí moci říkali Pulci a většinou sloužily jako víceúčelové čluny na palubách velkých křižníků.

Na téhle lodi letěl za Rhodanem, který se ještě před ním pokusil dostihnout Arkonidanku Thoru. Jejím přáním byl návrat na rodnou planetu, a když od Rhodana pořád nedostávala

svolení, pokusila se o návrat na vlastní pěst. Utekla na Venuši, ale ztroskotala dřív, než mohla vstoupit do základny a ohlásit se hypervysílačkou na mateřské planetě.

Základna totiž planetu zablokovala.

Nakonec díky tomu ztroskotl i Rhodan.

A Bull zůstal kroužit nad planetou. Jednou jedinkrát se pokusil dostat na základnu, aby zrušil blokádu. Vyslal tam tele-portera Tako Kakutu, ale ten přitom málem přišel o život a stejně nic nepořídil. Dostal se do časové smyčky a jen s obtížemi vyvázl. Na rekonvalescenci pak potřeboval celé dva dny.

Ale Reginald Bull ho znovu vyhledal, aby ho požádal, zda by se nepokusil ještě jednou.

„Možná to byla náhoda," vysvětloval mutantovi Kakutovi. „Třeba se při druhém pokusu dostanete dovnitř bez potíží. Víte přece, jak by nám to pomohlo. Už jednou se vám přece podařilo do základny proniknout, pamatujete?"

Kakuta se kupodivu usmál a řekl: „Jistěže to ještě jednou zkusím, pane. Nic horšího než pocit, že mě přejel tank, asi mít nemohu."

Tako Kakuta se postavil doprostřed místnosti, zavřel oči, soustředil se a řekl: „Skáču... teď!"

Vlastní přechod netrval ani vteřinu. Kakutovy obrysy se začaly rozplývat, až nakonec úplně zmizel, aby demateriali-zoval na žádaném místě.

Reginald Bull zadržoval dech. Po dva údery srdce měl dojem, že to Kakuta dokáže.

Pak se ale malý Japonce náhle objevil. Tvář měl staženou bolestí. Padl do náruče strážím. Byl v bezvědomí.

„Odneste ho do kabiny!" rozkázal Bull. „A postarejte se o něj! Dejte mi vědět, až se z toho dostane!"

Obrátil se a zíral na obrazovky velínu. Druhý pokus se taky nepodařil! Neexistovala možnost, jak do událostí na Venuši zasáhnout. Rhodan byl odkázán sám na sebe.

Soň Okura viděl ploché pobřeží kontinentu jako tmavou čáru, která se vynořila z moře.

Marshall se už dávno probudil a vystřídal Rhodana na stráži, aby si Perry mohl na pár minut odpočinout. Jenom Soň Okura zatím neměl čas na odpočinek.

Tuleni táhli člun rovnoměrně a bezpečně.

Helikoptéry byly ještě několikrát slyšet. Zvuk byl pokaždé o něco silnější než předtím, ale zatím se vždycky ztratil.

Marshall varoval tuleně. V případě útoku čekali na jeho znamení, aby vyklouzli ze smyček a zmizeli z nebezpečné oblasti. Marshall doufal, že k tomu nedojde, ale nebyl si tím příliš jist.

Rhodan po chvíli zase vstal a poslal Japonce spát. Okura poslechl. Od této chvíle byli odkázáni jen na svůj sluch. „Bys-trozraký" usnul.

Nedlouho před půlnocí si jeden z pozorovatelů, kteří seděli ve vrtulnících, všiml slabého reflexu na obrazovce.

Spojil se s hlavní skupinou a nechal si potvrdit, že tento reflex zachytili i oni. Tím pádem bylo jasné, že jde o skutečný reflex.

Pak byla stanovena přesná poloha objektu a přitom se zjistilo, že se pohybuje značnou rychlostí směrem k severovýchodu.

Skupina vrtulníků nabrala kurz k objektu.

Pro majora, který řídil letku, nebylo pochyb o tom, že zjištěný objekt nějak souvisí se zmizením dvou pátracích helikoptér. Upozornil své pozorovatele, aby tu věc nespouštěli z očí. Rhodan pozorně naslouchal.

Nejdříve bylo slyšet obvyklé vzdálené bzučení letky, ale pak se vrtulníky začaly přibližovat a zvuky byly neustále silnější. Rhodan čekal, zda nezmizí směrem k severu, ale nestalo se tak.

Chvíli doufal, že je přece jen nenašli, protože jejich člun byl povětšinou z plastiku, který radar nezachycuje, ale když zvuky nabraly na síle a byly stále blíž a blíž, zanechal planých nadějí.

„Marshall! Vzbud'te Soňa!"

Marshall také naslouchal. Přikývl a odešel vzbudit Japonce, což nebyla právě lehká práce.

„Soně!" křičel Rhodan. „Útočí na nás... Bude to aspoň deset strojů, řekl bych. Mějte oči dokořán!"

„Ano, pane."

„Marshalle!"

„Ano, pane?"

„Dejte znamení tuleňům! Pokuste se ale nejdříve zjistit, kam bychom se mohli schovat, pokud přežijeme první nálet!"

„Hned, pane!"

„Soně!"

„Ano, pane?"

„Jak jsme daleko od pobřeží?"

„Asi dvě stě metrů!"

Rhodan zaklel. Copak je nemohli objevit aspoň o minutu později?

Marshall se mezitím dorozuměl s tuleni. Ti se vyvlékli ze smyček a v okamžiku vyrazili k pobřeží. Marshall se otočil a řekl: „Tuleni žijí v jeskyních, které jsou zpola pod vodou a zpola nad hladinou. V případě nutnosti nás v nich schovají, říkali."

Rhodan přikývl. „Dobrá! Buďte připraveni ke střelbě!"

„Ještě dva kilometry," řekl Okura. „Támhle tím směrem letí na nás. Je jich devět."

„Budeme po nich střílet hned při jejich prvním náletu," rozhodl se Rhodan. „Pokud se nám neroztřesou ruce, sestřelíme celou jednu letku. Než se znovu zformují a vzpamatují ze šoku, skočíme přes palubu a poplaveme do jeskyní. Zavěste si paprskomety přes záda! Každý si vezme dostatek munice."

A hlavně ať jste v jeskyních tuleňů co nejdřív! Z helikoptér by nás při plavání mohli vidět!"

„Ještě pět set metrů!" hlásil Okura. „Letí přímo na nás!"

To není žádné umění, pomyslel si Rhodan. Letí tak, aby radarový reflex udrželi uprostřed obrazovky.

„Ještě dvě stě metrů!" vykřikl Okura a pak si zakryl rukama oči. Jeden z neviditelných ultrareflektrů mu přejel přes oči.

Byli objeveni!

„Kryjte se!" přikázal Rhodan.

Plastikové stěny člunu byly dobrým krytem. Za normálních okolností dokázaly díky svým mimořádným vlastnostem odrazit i středně velkou střelu.

Ze tmy plechově zaječel kulomet. Vodu před člunem rozčeřila sprška projektilů.

Do ohlušujícího hluku Rhodan zařval: „Pal!!!"

Byla to tichá, ale strašlivá palba, která vzlétla vstříc vrtulníkům. Rhodan viděl, jak zářivý paprsek jeho zbraně zasáhl břicho vrtulníku a proměnil jeho kov v páru, dým a tající kapky. Stroj padal neovladatelně dolů, pak se s temným žuchnu-tím roztříštil o hladinu.

Na dvou jiných místech se stalo totéž.

„Připraveni k plavání?" zvolal Perry.

„Ano!" odpověděl Okura.

„Připraven!" přidal se Marshall.

Jednoduše přepadli přes okraj člunu. Dopadli do vody a okamžitě začali plavat. Voda byla hustá, ale pokračovali rychle kupředu, přičemž se vzájemně zajišťovali pomocí výkřiků, aby se neztratili.

Pak znovu narůstalo dunění strojů helikoptér. Rhodan viděl, jak se Okura otáčí a jak se dívá za sebe. Brzy však udělal zdviženou rukou uklidňující gesto. Vrtulníky se vzdalovaly.

Netrvalo dlouho, vrátily se, a jeden z vrtulníků zasáhl bednu s municí na zádi člunu. Člun okamžitě explodoval a střelba z helikoptér ustala. Nikdo z členů posádek patrně nepovažoval za možné, aby někdo na člunu přežil.

Okura však brzy zvolal, že dva stroje kloužou těsně nad hladinou.

„Plavte rychleji!“ vykřikl Rhodan. „Hned jim dojde, že jsme unikli. Soně! Jak daleko ještě?“ „Sedmdesát metrů, pane!“

Chvíli bylo ticho a pak Okura znovu zvolal: „Blíží se k nám, pane!“

Letěly pomalu. Ještě nevěděly, jestli se posádka člunu zachránila. Jejich ultrareflekory bezcílně pročešávaly hladinu.

Už jen čtyřicet metrů k pobřeží, říkal si Rhodan. Ale vrtulníky nebyly ani sto metrů za nimi.

Vtom Marshall vykřikl: „Dno pod nohama! Už můžeme jít po svých!“

Rhodan si to namířil za hlasem. Pak ve tmě spatřil Marshal-lovu mávající siluetu a spustil nohy. Bylo tam dno!

Jít po svých nebylo rychlejší než plavání, bylo to však podstatně pohodlnější. Metr za metrem se přibližovali ke břehu a vtom Okura vykřikl: „Mají nás!“

Rhodan nemohl vidět kužel ultrareflektoru, ale zaslechl řehotání kulometu a pleskání kulek nedaleko od nich.

„Tuleni jsou těsně před námi!“ zvolal Marshall. „Musíme jít rovně!“

Helikoptéry zkorigovaly cíl. Kulky zapleskaly blíž.

Rhodan padl na obličej a udělal pár temp. Když se vynořil, udeřil se do hlavy.

Byl v jeskyni!

Dno se zvedalo a o kousek dál seděl na kameni Marshall a mával na něj. Okura se blížil z druhé strany. A pár desítek metrů za nimi, kolem vstupu do jeskyně, pořád pleskaly o hladinu kulky.

Ale vstup do jeskyně byl příliš malý a příliš zalitý vodou, takže jim nemohly ublížit.

„Rozhodla jste se?“ zeptal se Tomisenkov.

Thora se ho lekla, když vylezl zpod plachtové stěny jejího stanu, ale zachovala hrdý výraz.

„Rozhodla jsem se,“ odpověděla velkopansky. „Budu s vámi spolupracovat, pokud mi podáte důkaz o tom, že máte alespoň mizivou šanci na úspěch.“

Tomisenkov se bez vyzvání posadil a měřil si ji přimhouřenýma očima.

„Mohu vám zaručit,“ řekl, „že vy, já a ještě pár mých lidí budeme moci opustit tábor a proniknout několik set metrů do hlubin pralesa. Co se však stane potom, to už závisí na tom, zda nás vy nebo ta vaše báječná venušská základna budete schopny ubránit před Raskujanovými vrtulníky.“

Thořiny oči se nedůvěřivě zaleskly. „Pokud si myslíte, že se jen tak jednoduše dostaneme do pevnosti, pak jste se...“

Tomisenkov zlostně mávl rukou.

„Ten čas už je pryč!“ ujišťoval ji. „O vaši základnu už nemám osobní zájem. Mohu bez ní žít.“

„A na čem vám tedy záleží?“ zeptala se Thora nikoliv bez posměchu v hlase.

Tomisenkov na ni pohlédl.

„Záleží mi na tom,“ odpověděl vážně, „abych zabránil jednomu bláznovi v jeho šílených akcích. Znáte nás lidi, ne?“

„Nikdy jsem se nesnažila vás poznat,“ odpověděla Thora.

Tomisenkov se neurazil. „Měla byste to příležitostně dohnat,“ přikývl zamyšleně. „Jsme zajímavé bytosti. Rok na Venuši, bez prostředků a bez dostatku potravin, vystaveni nejhorším nebezpečím, mně a mým lidem stačil k tomu, abychom se do téhle ošklivé, nepřátelské planety zamilovali. Jsme první, kdo tu se vším všudy žil.“

Venuše nyní patří nám. Už nejsme Rusové nebo pozemšťané, jsme Venušané...

Proto už mě ta vaše základna nezajímá - proto také chci zabránit tomu, aby si tu Raskujan dál hrál na diktátora. Chápete to?“

Thora neodpovídala.

„Dobrá,“ řekla nakonec, „tak tedy společně opustíme tábor. Nemohu vám nic slibovat. Ale možná by náš útěk mohl vypadat následovně...“

Rhodan si dopřál jenom několik minut odpočinku. Pak vstal.
„Marshalle! Řekněte tuleňům, že musejí jeskyni co nejrychleji opustit."
Vrtulníky odletěly. V jeskyni vládlo ticho.
Marshall předal zprávu.
„Nechápou proč," odpověděl Rhodanovi.
„Protože nám ty vrtulníky brzy položí pod nos pár bomb!"
Marshall to tuleňům vysvětloval, i když pro něj bylo obtížné vysvětlit jim pojem bomby.
„Souhlasí," řekl nakonec.
„Má tahle jeskyně nějaký východ na pevninu?" chtěl vědět Rhodan.
Marshall se zeptal.
„Ano, něco jako noru. Štolu, která vede kolmo nahoru do džungle."
„Výborně! Tak ji použijeme. Jestli se nám podaří nepozorovaně zmizet Raskujanovým pozorovatelům, máme vyhráno!"
Desátník Vlasov přiběhl ze tmy ke strážní u brány. „Potřebuju pomoc!" lapal po dechu.
„Tomisenkov zmizel!" U brány primitivního zajateckého tábora stálo pět mužů, velitelem byl jeden četař. Ten pro Vlasova uvolnil dva muže a řekl: „Máte čtvrt hodiny na to, abyste Tomisenkova našli! Pak to budu muset nahlásit!"
Vlasov přikývl a zmizel se svými dvěma pomocníky ve tmě. Jeden ze strážných rozsvítil kapesní svítilnu, ale Vlasov ho udeřil do paže. „Vypnout!" špitl. „Nesmí nás vidět!"
Argument to byl, a Vlasov navíc znal cestu ke stanu poslepu. Mašíroval vpřed a nestaral se o to, že po těch dvou někdo skočil a omráčil je.
„Všechno v pořádku," zašeptal pak nějaký hlas. „Svlékněte je!"
Vlasov udělal čelem vzad. Dva muži tam bezvědomým strážím stahovali uniformu.
„Jen klid," poznamenal Vlasov. „Máme dost času. Seržant to ohlásí až za čtvrt hodiny."
Oba strážní byli spoutáni, dostali roubíky a pak je schovali do křoví. Tábor byl bezpečný proti šelmám - kromě velkých mravenců. Za předpokladu, že tihle žraví mravenci nenapadnou tábor během následující hodiny, nebyli svázaní muži v nebezpečí života.
Ze tmy vyrostl mohutný stín a poplácal Vlasova po rame-nou.
„Dobrá práce, chlapče!" řekl uznale Tomisenkov.
Vlasov se rozpačitě zašklebil. „Necítím se z toho dvakrát dobře," řekl.
„To přejde," konejšil ho generál.
Jiný muž hlásil: „Jsme hotovi, šéfe!"
„Dobrá," zabručel Tomisenkov. „Všichni pohromadě? Vlasov, Alicharin, Zelinskij, Kozlov... Thora?"
„Jsme tu všichni, šéfe!"
Tomisenkov přikývl.
„Tak dobrá! Jdeme na to!"
Seržant u brány nepojal žádné podezření, když se Vlasov po relativně krátké době vrátil i s dvěma pomocníky.
„Všecko v pořádku?" zeptal se seržant.
Vlasov přikývl. Zdálo se, že se mu ulevilo. „Všechno. Podlezl stan a vydal se na procházku. Nemyslím, že..."
Dál už nemusel mluvit. Byl u seržanta. Bleskurychle zvedl ruku, v níž držel těžkou armádní pistoli, a udeřil seržanta do hlavy. Zasažený klesl k zemi.
Jeden ze strážných vystrčil hlavu z primitivní budky. „Co se děje? Co je s...?"
Vlasov na něj mávl. „Pojď sem! Najednou spadl!"
Strážný vyběhl ven. Nic zlého netuše chtěl pomoci. Sotva se však sklonil nad seržanta, dostal ránu do zátylku a taky ztratil vědomí.
S posledním strážným udělal Vlasov krátký proces. Chytil pistoli za rukojeť a vstoupil do budky. „Vstaň a dej ruce nad hlavu!" rozkázal. Ospalý a k smrti vyděšený muž okamžitě

uposlechl.

„Jdi přede mnou ke dveřím!" nařídil Vlasov.

Muž to udělal. Sotva však opustil budku, jeden z Tomisen-kovových mužů ho srazil k zemi, stejně jako ty dva předchozí.

Vlasov tiše hvízdal a temnota ožila. Tomisenkov, Alicharin

a Thora se zjevili u brány. „Spoutat, dát roubíky, vzít zbraně!" přikazoval lakonicky generál.

Šlo to rychle. Ti tři muži v bezvědomí byli také odtaženi o kus dál do křoví. Malá skupinka s Tomisenkovem v čele pak prošla doširoka otevřenou táborovou branou. Vlasov, naložený dvěma kulomety a spoustou munice, pak jako poslední bránu tiše zavřel.

Tomisenkov si to namířil k severu, aby obešel nebezpečnou přistávací plochu raket. O pět minut později došli na okraj džungle v místě, kde končila ohnivá stopa, vypálená příliš nízkým průletem lodi STARDUST. To se stalo před rokem.

Vlasov znal Tomisenkovův plán. Bylo potřeba co nejrychleji dorazit k ochrannému energetickému štítu venušské základny Třetí moci. Někdo navrhoval použít vrtulník, ale to bylo zamítnuto. Vrtulník nadělá příliš mnoho hluku. Generál také odmítl návrh jít po spáleništi. To bylo přesně to, nač Ras-kujan zákonitě pomyslí jako na první, až je bude chtít sledovat. Že si vyberou pohodlnější cestu než pouť džunglí.

Tím byly vyřešeny problémy ohledně bezpečnosti výpravy. Pokud půjdou džunglí, musela by Raskujanovi pomoci náhoda, aby je našel.

Od východu ze štol se vzdálili asi dva kilometry, když za nimi explodovala bomba. Krajinu na okamžik ozářilo slabé světlo, viditelné však i přes zeleň stromů. O půl minuty později se větvemi prohnala tlaková vlna.

To jim nevadilo. Bomby toho druhu, jaký používala Rasku-janova armáda, byly prakticky bez radioaktivity. Horší bylo pomyšlení na Raskujana samotného. Začínal si zřejmě připadat jako vládce planety a přitom nechápal, že když už člověk pronikl do vesmíru, je zapotřebí úplně jiný přístup než ten malicherný, pozemský. Nepřekročil svůj stín. Nepochopil, že nelze přemístit zastaralou velmocenskou politiku i na Venuši.

Lidem jako Raskujan chybělo - jak to nazýval Rhodan -kosmické myšlení.

Rhodan považoval za nepříjemné, že zatím nemůže Raskujana usměrnit. Z těch pětaticeti kilometrů, které ještě scházely k okraji ochranného energetického štítu základny, zatím urazil pouhé dva. Navíc bylo více než nutné na pár hodin zastavit a prospat se.

Son Okura zručně vystavěl ve větvích, ve výšce čtyřiceti metrů, jakousi chatrč, a teprve tam byli v bezpečí. Sotva se zabydleli, ulehli a okamžitě spali. Jenom Rhodan musel pořádkem ještě přemýšlet o lidech, kteří pobíhali dole po Venuši: zbytky Tomisenkovovy flotily, která měla zbavit Třetí moc její základny, plukovník Raskujan a jeho lidé, kteří měli původně posílit Tomisenkovovu armádu... a Arkonidanka Thora.

Uprostřed myšlenek ho vyrušil jakýsi šum. Ozýval se z několika metrů pod ním. Zahleděl se dolů a spatřil silného hada, šplhajícího se nahoru k nim.

Namířil a vystřelil.

Termopaprsek zasáhl zvíře v místě, které bylo co nejdále od kmene stromu. Zasyčelo to, začpělo a bylo po nebezpečí. O pár vteřin později je už připomínal jenom kus spálené kůry stromu.

Rhodan si poposedl a dál pozoroval okolí. V téhle výšce byli poměrně dobře chráněni, ale přece jen se občas mohlo objevit nějaké zvědavé noční zvíře.

Proto se opřel zády o kmen a přemýšlel o tom, jakým způsobem by bylo možné vybudovat malou venušskou kolonii pro případ, že tohle dobrodružství přežije.

Tábor to byl primitivní, ale nikomu kromě Thory to nevadilo. Dokonce ani ona se neodvažovala něco namítat.

Mlčky polehávali na vlhké zemi a pospávali. Jenom Tomi-senkov nemohl spát a dál se bavil s

Thoru o tom, jak bude možné proniknout ochranným štítem na základnu.

„Pokud vím," řekl Tomisenkov, „vkládáte své naděje do počítačového centra uvnitř základny. Věříte, že pozná vaše mozkové vlny a že vás vpustí dovnitř."

Thora proti své vůli přikývla.

„Nejsem si tím však stoprocentně jista," řekla. „Pokud mohu odhadnout situaci, počítač se na základě nejrozumnějších událos-

ti, ohrožujících základnu, přeprogramoval na nouzový program a chová se pro mě záhadným způsobem. Můžeme jenom doufat, že bude na předprogramované mozkové vlny - jako jsou ty moje - i přesto reagovat."

Podívala se na Tomisenkova a generál se musel podívat výrazu bezradnosti v jejích očích.

„Bohužel však nevím, jestli to ještě platí," dodala. „Jestli mě bude chtít uznat za autorizovanou osobu. Určitě bychom však měli úspěch, kdyby s námi byl Rhodan. Ovšem já sama..."

Zbytek věty nedopověděla. Tomisenkov cítil potřebu ji uklidnit. Než však mohl cokoliv říct, zaslechl něco, co jeho pozornost odvedlo jiným směrem.

Thora nevěděla, co se děje, protože nic neslyšela.

„Alicharine?" zvolal Tomisenkov.

„Ano, šéfe!" odpověděl malý muž z Kyrgyzstánu. „Slyšel jsem. Je to tyranosaurus!"

Řekl to lhostejně, téměř znuděně.

„Přichází z východu," dodal Zelinskij.

A nakonec znovu Alicharin: „Podle mě jde přímo do močálu!"

Tomisenkov přikývl. „Buďte potichu, hoši!" zvolal. „Třeba nás mine!"

„Co je to?" zeptala se Thora. „Dinosaurus?"

„Ano. Copak vy ho neslyšíte?"

Thora zvedla hlavu a naslouchala. „Vy myslíte ty rány, které jsou slyšet každou minutu?" řekla.

„Není to celá minuta," usmál se Tomisenkov. „Je to něco mezi třiceti a čtyřiceti vteřinami."

„A proč se mu říká tyranosaurus?"

„Protože jako jediný mezi dinosaury požírá maso. Žere všechno živé, co mu přijde do cesty. Dokonce přepadá i jiné dinosaury, přestože jsou někdy větší než on. Přirozeně, že je ne-sežere celé. Vytrhává z nich jen ty nejlepší kusy a zbytek přenechává mravencům."

Thora naslouchala bez dechu. „A proč chodí tak pomalu?"

„Pomalu?" zasmál se generál. „Pohybuje se rychlostí dvaceti kilometrů v hodině. Je to jediný dinosaur, který chodí většinou vzpřímeně. Přední nohy používá jenom jako příbor, smím-li to tak říci. Když je takhle vzpřímený, je o deset metrů větší než ten největší dinosaur.

Jenom jeho nohy jsou dlouhé patnáct metrů. Spočítejte si, kolik kroků musí udělat za minutu, aby vyvinul rychlost dvaceti kilometrů v hodině. Není jich víc než jeden nebo dva."

Dunivé, zemětřesivé kroky byly stále hlasitější.

„To tady zůstaneme sedět, dokud nás nezašlápne?" strchovala se Thora.

„Kam chcete jít?" zeptal se Tomisenkov.

Thora ukázala rukou někam do tmy.

„Tam! Pryč odtud!"

„A jak víte, že nešlápne zrovna tam, kam chcete utéct?"

Thora popleteně zavrtěla hlavou.

„Kromě toho nemusíte mít strach, že vás rozdupe."

„Ne? Jak to?"

„Tyranosaurus nedupe, on žere. Má zatraceně dobrý čich, díky kterému svou kořist ucítí dřív, než na ni šlápne. Na to můžete vzít jed!"

Když takto uklidnil Thoru, přešel k Alicharinovi, který klečel a měl ucho přitisknuté k zemi.

„Jak to vypadá?" zeptal se generál rusky.

Alicharin se zamračil. „Špatně. V nejlepším případě nás mine o padesát metrů.“
Tomisenkov se zděsil.

„Padesát metrů není nic!“ zavrčel. „Cítí maso do mnohem větší dálky!“

Alicharin přikývl.

Tomisenkov se obrátil: „Zaujměte bojové pozice, hoši. A miřte dobře!“

Podíval se stranou a spatřil Vlasová, který nevěděl, co má dělat. „Nestůj tam jako pařez!“ okřikl ho. „Je to tyranosaurus a sežere tě, když takhle zůstaneš stát. Nech si od Alicharina ukázat, jak se čeká na tyranosaura. A pamatuj si jedno: kdyby dal hlavu dolů, aby se na nás podíval, střílej mu do očí! To je jeho jediné zranitelné místo! Rozuměls?“

„Ano,“ řekl Vlasov přes knedlík, který mu vázl v krku.

„Už je blízko,“ ozval se Alicharin. „Každou chvíli nás ucítí.“

A pak - mezi dvěma kroky dinosaura - se ozval docela jiný zvuk: blížila se helikoptéra.

„Panebože!“ usmál se Tomisenkov. „Když si nedají pozor, tyranosaurus je sežere i s tím jejich vrtulníkem!“

Byl to osamělý stroj se dvěma muži posádky: poručíkem a seržantem. Seržant pilotoval, poručík pozoroval. Před chvílí poručík zamumlal: „Rád bych věděl, jak pod tím zatraceným zeleným kobercem máme najít lidi!“

Nyní však jeho ultrareflektor objevil něco, co sice nemělo s hledanými nic společného, nicméně ho to zaujalo.

Viděl mocný, silný krk, vyčnívající o deset metrů nad zelenou střechou džungle. Na jeho konci se houpala veliká hlava s obrovskou tlamou.

Upozornil seržanta, aby vystoupal o padesát metrů výše a držel se ve vzduchu.

„To zvíře se tam zastavilo,“ poznamenal poručík. „Ale vypadá to, že o nás nemá zájem. Našlo něco jiného!“

Tomisenkov se ohlédl na Thoru. I ona se schovala za strom a vzala do ruky jednu z mnoha automatických pistolí, které s sebou vlekli. Tomisenkov viděl ve tmě svítit její blond vlasy.

„Chovejte se úplně klidně!“ volal na ni anglicky. „My ho zvládneme!“

Thora posměšně odvětila: „O mě strach nemějte! Jsem jen zvědavá, jak na něj zapůsobí vaše staromódní granátomety!“

Tomisenkov něco zavrčel a odvrátil se.

V té chvíli najednou přestaly zvuky, které dinosaur vydával při pochodu pralesem.

Tomisenkov uznale hvízdal: „Už nás zvětřil! Pozor, hoši, začínáme!“

Podvědomě si také zafixoval, že se vrtulník zastavil a že visí kdesi nad pralesem v jednom místě, jako by dinosaura pozoroval.

Vlasovovi nebylo dvakrát dobře. Nerad čekal v noci na nepřítele, o kterém ani nevěděl, jak vypadá. Nicméně zareagoval na Tomisenkovovo zvolání a sevřel v dlani zbraň.

Pak se začaly dít věci. Vlasov uslyšel praskání a lámání větví, šustění šupin a podobné nepříjemné zvuky. Navíc čekal zvuky dalšího dinosauřího kroku.

Ty však nepřišly. Vlasov téměř pozdě pochopil, že se hýbe jenom krk toho netvora. Praskání větví uslyšel těsně nad sebou a pak spatřil mocný stín, který se nad něj skláněl. Ve zlomku vteřiny se vzduch naplnil zápachem. Vlasov slyšel funění dinosaura a pak se ze tmy vynořila jeho obrovská hlava.

Na vteřinu mu ztuhla krev v žilách. Ani ve snu nikdy neviděl něco tak ošklivého a odpuzujícího. Viděl tlamu se dvěma řadami ostrých zubů a ta se k němu blížila. Vzadu vlevo i v pravo si cestu pralesem klestily přední tlapy zvířete, ale Vlasov nespouštěl z očí jeho hlavu. Hleděl zpřímá do kulatých očí, vzdálených ani ne tři metry od něj.

Vtom si uvědomil, co mu radil Tomisenkov.

Bleskurychle tasil a namířil na pravé oko bestie. Pak stiskl spoušť.

Salva malých explozivních projektilů zasáhla cíl. Dinosaurova příšerná hlava náhle zmizela a pak se džunglí rozlehl pekelný řev. Byl tak pronikavý a děsivý, že Vlasov pustil pistoli a

chytil se za uši.

„Ted'!“ zvolal vzrušeně poručík. „Ted' si jde pro kořist!“

V ultraobrazovce bylo vidět, jak dinosaur sklání hlavu a strká ji mezi listí stromů. Na pár vteřin bylo vidět jenom jeho šupinatý hřbet. Pak se najednou hlava znovu zvedla.

Ale jaká hlava to byla!

Místo pravého oka měla ošklivou, vyškubanou díru, ze které stříkala krev. Poručík si v té chvíli neuvědomoval, které zvíře by mohlo dinosaura takhle zranit. Zíral do džungle a čekal, že se odtud vynoří jiný dinosaur a že toho prvního roztrhá na kusy.

Ale nic takového se nestalo. Raněná bestie řvala, obrátila se a potácivě odcházela pryč.

Pak se poručíkovi rozsvítilo: Tohle by mohla dokázat dobře cílená salva explozivních střel, jaké se používaly v automatických pistolích.

Jeho rozkaz přišel zcela nečekaně. Seržantem to trhlo, když za sebou uslyšel: „Jděte níž.

Prohledat prostranství, kde byl ten dinosaur!“

Stroj poslušně klesal k zemi a vznášel se těsně nad korunami stromů. Tělo zvířete proklestilo džunglí širokou stezku. Poručík mířil reflektorem do míst, kde dinosaur prudce odbočil.

Seržant držel stroj v klidu.

Tomisenkov pochopil. Tenhle vrtulník je hledal. Proto ze svého úkrytu zvolal: „Zůstaňte všichni ležet, dokud ten vrtulník nezmizí!“

Ale za prvé tenhle výkřik nepronikl až k Vlasovovým uším, a za druhé by na něj Vlasov patrně ani pak nereagoval. Ve své nepopsatelné euforii - vždyť právě zneškodnil dinosaura! - skočil na vyšlapané prostranství a namířil na zřetelný stín helikoptéry.

Salva plně zasáhla pilotní kabinu. Seržant byl na místě mrtev a poručík, zatím nezraněný, okamžitě pochopil, kolik ušlo. Aniž by se staral o výšku vrtulníku, vzal do ruky mikrofon vysílačky a zařval do něj své hlášení.

Ještě do něj křičel, když se vrtulník otočil a padal dolů jako kámen, aby se za pár vteřin roztrhl napadrt' uprostřed dino-saurí stezky.

Spojařské stanoviště v Raskujanově táboře zachytilo tuto zprávu:

„Našli jsme uprchlíky! Severovýchodně od tábora, tři kilometry...“

Pak už se ozvalo jenom tiché cvaknutí, po kterém do uší spojaře, přijímajícího vysílání, zazněla ohlušující exploze. Spojář se zachoval profesionálně. Nelekl se, nevykřikl, přepojil se rovnou do hlavního stanu a informoval plukovníka o tom, co slyšel.

Vlasová snad chránili bohové džungle, protože vyvázl i z výbuchu nedaleko dopadnuvšího vrtulníku. Jenom tlaková vlna ho zasáhla a mrštila jím do křoví, čímž mu způsobila nějaké ty škrábance v obličejí.

Les ztichl. Vlasov slyšel, jak mu ve spáncích buší krev. Pak zazněl Tomisenkovův zlostný hlas: „Kde je ten šílenec, co střílel na helikoptéru?“

Vlasov se vyhrabal z houštiny, vzpřímil se a zasalutoval. „Tady!“ zvolal.

„Copak jsi neslyšel,“ vrčel Tomisenkov, „že jsem přikázal, aby všichni zůstali na svých místech?“

„Ne,“ odpověděl podle pravdy zaskočený Vlasov.

„Nač jsi myslel, když jsi střílel proti tomu vrtulníku?“

Tahle otázka Vlasová zaskočila ještě víc. „No,“ odpovídal váhavě, „na nic zvláštního... Prostě jsem namířil a...“

Tomisenkov ho nenechal domluvit. „A to tě nenapadlo, že jeho posádka určitě ještě stačila odeslat zprávu o tom, že nás našli?“

„Tak rychle?“ pochyboval Vlasov.

„Tak rychle!“ zuřil generál. „A i kdyby se jim to nepovedlo, Raskujan najde tuhle hromadu šrotu a ta mu sakramentsky ulehčí práci. *Začne* nás hledat rovnou odtud a už ne od tábora!“

Vlasov svěsil ramena. Z okamžiku na okamžik si připadal jako hlupák, jakkoli se ještě před

chvilí považoval za hrdinu dne.

„Ano, chápu," mumlal zničeně. „Ale co teď? Co mám udělat?"

Tomisenkov se otočil ke Thoře a zbývajícím mužům. „Pokud Raskujan dosud nevěděl, kudy prcháme, teď už to ví.

Nesmíme tedy pochodovat dál směrem na severovýchod. Naopak, půjdeme teď na jihovýchod a pokusíme se tahat Rasku-janovy vrtulníky za nos. Bude to sice velká oklika, ale nedá se nic dělat. Kupředu!"

Perry Rhodan se svými dvěma přáteli dorazili ke břehu močálu, rozprostírajícího se nepříjemně daleko vlevo, vpravo i dopředu. Rhodan však měl zkušenosti s venušskými močály a v žádném případě jej nemínil obcházet. Požádal Okuru, aby zjistil, jaké v něm rostou stromy, a pak řekl: „Přelezeme ho! Soně, vy půjdete napřed. Marshalle! Opatrně, protože stačí jedno chybné přehmátnutí, jeden chybný krok a jste mrtvý muž!"

Vydali se na cestu.

Vylezli vzhůru po liánách. Okura šel napřed a určoval tempo. Nedbali svých zranění ani únavy a zvolna přelézali z větví jednoho stromu na druhý. Plížili se jako lenochodi, ale postupovali.

Thora byla v nebezpečí a spolu s ní byla ohrožena i základna. I když Rhodan věřil, že Thora vydrží, přece jen choval jisté obavy, zda ji Raskujan nedonutí ke spolupráci mučením. Navíc měl Raskujan jistě dostatek techniků, kteří by se mohli pokusit vymámené znalosti o základně nějak zneužít.

Thora tedy musela být vysvobozena. Ale protože bylo takřka nemožné vysvobodit i z hlídaného tábora prostředky, které Rhodan měl k dispozici, bylo nutné se co nejdříve dostat na základnu a potřebnou techniku si tam opatřit.

Rhodanovi stačilo dostat se až k energetickému ochrannému štítu, kde ho prověří zaměřovači paprsky počítače, aby zjistily, že to je muž, který smí na základnu kdykoliv vstoupit. Od té chvíle by mělo být všechno ostatní už jednoduché.

Urazili značný kus cesty. Pak Rhodan usoudil, že si opět odpočinou. Okura zručně zhotovil další přístřešek ve větvích. Močál a zdejší stromy byly takřka bez zvěře, takže ani nepostavili hlídky.

Usnuli tvrdě a spali jako *zařezaní*.

Teprve po několika hodinách je probudil jakýsi zvuk. Vzbudil je proto, že v žádném případě nepatřil do zdejší přírody. Zněl cizorodě...

Bylo to pískání vrtulníkových turbín a suché praskání palubního kulometu!

Ale bylo to příliš daleko od nich, než aby se museli domnívat, že útok patří jim. Přicházelo to od severu. Raskujanovy vrtulníky tam patrně objevily něco, nač se vyplatilo střílet.

Pokračovali v cestě. Byli odpočinutí a nabrali nové síly.

Asi za půl hodiny Okura hlásil, že pod nimi je opět pevná zem.

Sestoupili dolů.

Za další půlhodinu jim země pod nohama začala zvolna stoupat. Naplnilo je to radostí. Octli se v pohoří, ve kterém ležela základna.

Vytí vrtulníků měli stále nad hlavami. Jednou o kus dál, jindy přímo nad sebou.

Raskujanovi lidé našli smutnou hromádku šrotu, který kdysi býval vrtulníkem. Vrtulníky prohledaly dinosauří stezku, pak kroužily nad džunglí, aby se čas od času zastavily a spustily dolů na laně muže, který pak pronikl zeleným listovým a rozhlížel se po uprchlících.

Tomisenkov držel své lidi pohromadě.

Země začala stoupat. Nejdříve zvolna a pomalu, pak stále prudčeji, až museli nahoru lézt po čtyřech.

Tomisenkov čekal, že narazí na jednu z těch skalních plošin, které byly rozsety všude po pralese.

„Tam nahoře bude méně stromů," vysvětloval ostatním. „Aspoň budeme moci lip sledovat

helikoptéry."

O půl hodiny později dorazili k okraji náhorní plošiny. Tomisenkov se nemýlil. Dál byla skála rovná a podstatně méně porostlá, i když dost na to, aby uprchlíkům poskytla na některých místech úkryt před pátrací.

V jednom takovém místě, malé, zarostlé proláklíně, generál přikázal rozbít tábor a prospat se. Major Pjatkov - muž, který objevil Rhodanův člun a posléze hodil malou bombu ke břehu, kde zmizeli plavci, se dal spojit s Raskujanem.

„Mám nápad," začal major bez dlouhých řečí. „Tomisenkov se mezitím nemohl dostat daleko. Tady v okolní džungli je jenom jedna vyvýšenina, taková jakási náhorní plošina, odkud by nás generál mohl pozorovat. On ví, že jsme nuceni létat se zapnutými pozičními světly. Stačí mu vylézt nahoru a rozhlížet se po nás."

Raskujan však o tom nebyl přesvědčen. „Ve kterém směru leží ta vyvýšenina?"

„Jihovýchodně."

„My jsme však byli toho názoru, že se Tomisenkov pokusí dorazit k základně, že? A ta leží severovýchodně."

Pjatkova tato odpověď nezaskočila. „Myslím," řekl, „že Tomisenkov tuto naši úvahu zakalkuloval. Určitě šel nějakým jiným směrem než na severovýchod."

„Hm," opáčil Raskujan.

„Dále si myslím," pokračoval major, „že by dva nebo tři naše stroje měly přistát na té plošině, a že by posádky měly vybrat to hnízdo. Když se pár ostatních vrtulníků vynasnaží dělat pořádný rámus, ty dva tři tam nepozorovaně přistanou."

Raskujan nakonec souhlasil. Pjatkov ukončil rozhovor a zařídil vše potřebné.

Určené stroje přistály a ozbrojení muži vystoupili na plošinu. Pjatkov je chvíli držel pohromadě ve stínu strojů. Když se ujistil, že v okolí není nic nebezpečného ani podezřelého, vydal rozkaz k pochodu.

Mužům tahle akce moc neseděla. *Zatím* takřka nikdy neopustili bezpečí raket a vrtulníků, a teď se museli prodírat neznámou džunglí.

Teprve po dvaceti minutách pochodu se jejich strach zmenšil.

Pjatkov odhadoval, že půjdou nějakých pět kilometrů. Ale pak se Raskujan dozví, že mel pravdu!

Alicharin se otočil.

„Co je?" zabručel Tomisenkov.

Alicharin odpověděl teprve po chvíli. „Myslím, že jsem zaslechl nějaký zvuk. „Támhle odtud!" ukázal přes plošinu.

„Nesmysl," zabručel Tomisenkov. „Jaký zvuk?"

„Vrtulníky!"

„A teď?"

Alicharin namáhal sluch. „Už nic!"

„Tak vida," řekl Tomisenkov a opřel se o lokty. „Jsou přece všichni támhle před námi, jak by nám mohli vpadnout do zad?"

Alicharin tuto otázku považoval za hloupou. Měl-li někdo vrtulník, nebylo nic jednoduššího než obletět plošinu a přistát na opačné straně. Pak ale vyštěkl kulomet a Alicharin se lekl.

„Velkolepé!" smál se generál. „Některý z těch bláznů má asi dojem, že nás našel."

Střelba trvala jen chvíli. Stejně bezdůvodně přestala. Hned nato také ustalo nervózní poletování pozičních světél. Vrtulníky se obrátily a zmizely ve tmě. O pár minut později už nebyly vidět.

„Tomu nerozumím," komentoval Tomisenkov. Chvíli bez hnutí ležel, potom se postavil. „Jsi unaven?" zeptal se Alicharina.

„Ne, šéfe."

„Dobrá. Tak buď na stráž. Za hodinu se nech vystřídat. Já si rochu zdřímnu."

Major Pjatkov měl výkonný ultradalekohled. Pomocí něj objevil malý tábor na okraji náhorní plošiny. Rozdělil muže do kruhu a rozkázal jim přepadnout tábor a přítomné zajmout. Teprve napodruhé zjistil, že jeden z uprchlíků chybí. Napočítal jich jenom pět.

Kdo chyběl?

Pjatkov odvolal jednoho ze svých mužů a upozornil ho, že má hledat šestého uprchlíka.

Pak čekal.

Alicherin seděl s otevřenýma očima a díval se do tmy. Vůbec nebyl unaven, naopak - tohle ho bavilo.

45

Pak zaslechl tiché zašustění. Přicházelo to ze svahu pod nimi: šustění a škrábání! A teď to bylo přímo pod ním. Tiše zaklel, vstal a o pár metrů poodešel. I odtud se ozýval podobný zvuk!

Musel ujít dalších deset metrů, aby to ustalo.

Klekl si a čekal.

Ve tmě spatřil jakýsi stín, ale nepoznával, co to je.

Pak se na okraji plošiny objevilo něco lesklého, temného. Pohyb, který Alicherin zaznamenal, patřil dvěma bytostem s tykadly.

Alicherin nadskočil.

Mravenci!

S jistým uklidněním však konstatoval, že se nepohybují směrem k táboru. Lezli přes okraj jeden za druhým a táhli směrem dál na plošinu. Každý z nich byl velký jako dvě mužské dlaně.

Alicherin se vracel do tábora. Zdejší mravenci byli nevypočitatelní. Nikdo nevěděl, zda disponují čichem, kterým by snad mohli objevit lidskou kořist.

Tomisenkov musel být varován.

Pozor...

Alicherin se vrhl k zemi, protože o kus dál před ním se vynořil nějaký stín... Byl to člověk! Zprvu si myslel, že je to někdo z generálových lidí, ale zmýlil se! Byl to někdo cizí! A kráčel k táboru! Přitom si však nevšiml mravenců... Vůbec působil dojmem, že se v džungli moc nevyzná.

Alicherin horečně přemýšlel.

Že by to nějak souviselo se zvuky vrtulníků, které před pár hodinami zaslechl?

Plížil se za mužem. Vpravo od něj - ani ne metr daleko - šustil okraj proudu obřích mravenců. Na okraji plošiny se zastavil. Podíval se doleva, doprava - a objevil mravence. Alicherin viděl, jak se rozkročil a tasil pistoli.

Nato Alicherin vyletěl a srazil ho k zemi. Muž byl natolik vyděšený z mravenců, že se vůbec nebránil. Upadl a klesl rovnou mezi mravence. Mlátil kolem sebe, aby se jich zbavil, ale marně...

Alicherin se odplížil zpátky do tábora. Hrozilo nebezpečí! Muž, kterého nyní mravenci zabíjeli, určitě nepřišel sám. Nicméně když se Alicherin octl na doslech od tábora, výkřiky a kletby mu naznačovaly, že jde pozdě! Tábor už byl přepaden.

Alicherin se *zarazil* a přemýšlel, co má udělat.

Perry Rhodan jistou dobu odposlouchával vysílačky vrtulníku. Mohl si jejich frekvenci naladit na víceúčelovém náramkovém chronometru. Z toho, co slyšel, zcela jasně vyplynulo, že Raskujan honí nějaké uprchlíky. Nicméně se domníval, že to budou dezertéři. O Thoře totiž nepadlo ani slovo. Mluvílo se jen o - uprchlících.

Raskujan si byl vědom svého triumfu. Dal si své dva nejdůležitější zajatce předvést do hlavního stanu. S cynickým úsměvem na rtech se na ně zahleděl a zeptal se: „Co jste si od toho slibovali?“

Tomisenkov ještě nedostal příležitost, aby upravil svůj zevnějšek. Vlasy měl rozcuchané a

zašlou uniformu ještě více potrhanou.

On ani Thora plukovníkovi neodpověděli.

„Aha," šklebil se Raskujan. „Pořád ta pýcha, co?"

Uvelebil se v kresle a dal si nohu přes nohu. „Uvědomujete si, že se přičítáte jediné reálné moci na Venuši? Proč?"

Thora se pohrdavě ušklíbala. Tomisenkov zavrčel: „Protože vás nesnášíme!"

Raskujan se však nedal zaskočit.

„Vycházím z principů obchodních jednání," pokračoval Raskujan. „My tři bychom se měli spojit. Jsem přesvědčen, že společně bychom vytvořili moc, jakou ještě svět neviděl."

Tomisenkov se suše zasmál. „To ovšem předpokládá, že vám Rhodan dá pokoj."

„Ale," mávl Raskujan rukou. „Dal mi pokoj celý rok, proč by mě měl začít trápit zrovna teď? A jakmile se mi s vaší pomocí," kývl na Thoru, „podaří proniknout na venušskou základnu, Rhodan už nikdy na Venuši nepřislané bez mého svolení."

„Nepočítejte s tím, že vám pomohu vstoupit na základnu," zvolala Thora zlostně.

„Já vás k tomu donutím," sykl Raskujan, jenž pomalu ztrácel sebeovládání.

„Kdo jste, že si to myslíte? Rhodan vás zatkne dřív, než se nadějete!"

Raskujan vyskočil. „Rhodan na Venuši není!" křičel. „A kdyby se tu pokusil přistát, budu mu v tom umět zabránit!"

„Nelamte si s tím hlavu," ušklíbala se Thora. „Rhodan už na Venuši je."

Hned si však uvědomila svou chybu. Když ale viděla, jak Raskujan zbledl a odpotácel se zpátky ke křeslu, říkala si, že to za tenhle pohled stálo. Za ní se však ozval Tomisenkov.

Šeptal: „To jste mu neměla říkat!"

Alicherin se prodíral pralesem.

S trpělivostí pravého Asiata se pokoušel dojít k cíli, o kterém nevěděl než to, že existuje.

Věděl však o<inohém, co se na planetě stalo, a měl u sebe dbkonce jednu ziínpulzních zbraní, jaké používali příslušníci Třetí moci. Svítivé reflexy, které Raskujanovi pozorovatelé viděli nad mořem předtím, než se ztratily dva průzkumné vrtulníky, mehly pocházet právě z těchto zbraní.

Hlavně z toho Alicherin soudi^—íe se na Venuši zdržuje někdo z Třetí moci, a předpokládal, že se také snaží proniknout na základnu.

Proto postupoval dál do hor. Šance, že se potká s někým ze Třetí moci, byla v tak rozlehlém pralese děsivě malá, nicméně vzhledem k tomu, že on i oni postupovali od jihu, přece jen nějakou naději na setkání měl.

Kromě toho Alicherin žádnou jinou šanci neměl. — ^

Takže pokračoval v cestě. ^v

—*)•

Ať byl Raskujan jaký chtěl, kalkuloval uměl.

Tři muži, o kterých mluvil major Pjatkov, pro něj byli od samého začátku hádankou. Kdo by se to odvážil přeplout v noci moře na gumovém člunu - i když šlo jen o přeplutí třístapadesátikilometrové úžiny?

Raskujan věděl, že mohli uniknout, přestože na ně byla svržena bomba.

Pokud však jedním z těch tří byl Rhodan...

Plukovník uvažoval dál a došel zhruba ke stejnému závěru, jako o pár kilometrů dál v džungli Alicherin. Pokud se Rho-

daň nacházel na člunu uprostřed more, pak to znamenalo, že je bez spojení, a je na tom vůbec velmi špatně. Z tohoto důvodu bylo Raskujanovi jasné, že se i Rhodan ze všech sil snaží dostat na venušskou základnu.

Na základě tohoto poznatku následoval rozkaz, aby vzlétly všechny vrtulníky, které byly k dispozici, a aby pálily na vše živé, co se přiblíží k energetickému ochrannému štítu základny.

Raskujan však neřekl, že jde o Perryho Rhodana, protože tohle jméno by mohlo v řadách jeho

mužů vyvolat paniku.

Nevadilo mu, že tahle velká akce slouží útoku na jediného muže. I kdyby měl desetkrát víc lidí a strojů, poslal by je, aby zneškodnili člověka, který se mu pletl do cesty.

Perryho Rhodana.

Rhodan seděl v chatrči ve větvích a chvěl se. Měl horečku. Marshall a Japonci mu navrhovali, že zůstanou nahoře v úkrytu tak dlouho, dokud ho záchvat zimnice nepřejde, ale Rhodan se jen pousmál a řekl:

„Obávám se, že tenhle ubohý mechanismus," a ukázal přitom na svou hrud', „bude mít horečku tak dlouho, dokud nedostane na práci nic lepšího!"

Takže pokračovali v cestě. Měli štěstí, džungle zvolna řídla.

Rhodan však musel zrevidovat svůj názor na horečku. Její nápor neustupoval, ba naopak - sílil. Byly chvíle, kdy se musel opřít o Marshalla, aby neupadl.

Po dalších hodinách cesty prošli jakýmsi údolím, a když dorazili na jeho druhý konec, spatřili před sebou mihotavou kopuli energetického ochranného štítu.

Rhodan si ulehčeně oddechl. Už to měli skoro za sebou. Teď šli po kamenité půdě a dobře postupovali kupředu. Slabě svítící stěna ochranného štítu se stále blížila.

„Ještě takových osm set metrů," poznamenal Marshall, ale sotva to dořekl, od jihu začalo sílit bzučení turbín vrtulníků a zlověstné pleskání vrtulí. Marshall se zarazil a Rhodan, který se opíral o jeho rameno, zůstal stát.

Soň Okura se prudce ohlédl a zadíval se do černočerné tmy.

„Vrtulníky!" vykřikl. „Jejich nejmíně půl stovky!"

Rhodan se pohnul a rozhlížel se.

„Kryjte se!" zasupěl. „Támhle! Pokuste se dostat k úbočí!"

Alicherin si pár minut myslel, že ty letecké manévry platí jemu. Pak mu ale došlo, o čem jde.

Někoho napadlo totéž, co jeho, a teď se pokoušel dostat muže Třetí moci tam, kam podle jeho odhadu směřovali.

Postupoval dál, ale dával si větší pozor. Znal vybavení vrtulníků a věděl, že by ho pozorovatelé mohli spatřit.

Stroje se vznášely v nízké výšce nad údolím. Rhodan a jeho muži se nedostali až ke skalní stěně, museli se schovat u paty velkého balvanu. Teprve o něco později se rozběhli ke skále a zmizeli v nejbližším jeskynním vchodu. Odtud pak Okura sledoval vrtulníky.

„Rozdělují se," řekl. „Dvě skupiny letí na západ a na východ, jedna krouží přímo nad štítem." Rhodan už sotva mluvil.

„Musíme dál," sténal. „Jenom v zóně dotyku s energetickým štítem... se můžeme spojit... s počítačem!"

Marshall protestoval. „Na vašem místě bych raději..."

„Mlčte!" okřikl ho Rhodan a opřel se rukou o skálu.

Ve stejný okamžik se Okura prudce ohlédl a namířil paprskometem do tmy před vchodem:

„Stát! Kdo tam?"

Zvenku se ozval nějaký hlas. Marshall nerozuměl ani slovo. „Kdo to je?" zeptal se a Okura pokrčil rameny.

„Nějaký Rus," odpověděl. „Tvrdí, že patří k Tomisenkovým lidem a že utekl z tábora."

Marshall sklonil hlavě zbraně. Zavřel oči a soustředil se, aby pronikl do myšlenek neznámého muže.

„V pořádku," zabručel pak a kývl na Okuru. „Ten muž nemá v úmyslu nic zlého."

I Okura sklonil ruku s paprskometem a zavolal na neznámého, aby přišel blíž. Muž se vynořil ze tmy.

„Jmenuji se Alicherin a patřím k Tomisenkovovi. Můžu vám toho hodně povyprávět."

Rhodan chtěl slyšet všechno, přestože měli naspěch. Alicherin v krátkosti řekl, co se stalo.

„Thora to teď nemá lehké," zamumlal Rhodan. „Raskujan se ji bude snažit donutit, aby promluvila. Musíme pokračovat!"

Opustili jeskyni a pochodovali těsně při skalním úbočí. Využívali každého úkrytu a Soň Okura přitom neustále sledoval vrtulníky. Dostali se tak až na padesát metrů k třpytící se stěně energetické ochranné kupole, aniž by si jich nepřítel vůbec všiml.

Zbytek trasy však už neskýtal žádnou možnost úkrytu. Povalovalo se tam jen pár kamenných bloků a všechny byly příliš malé.

Rhodan nepochyboval o tom, že vrtulníky shodí bomby, jakmile spatří cokoliv podezřelého, a proti bombám nepomůže nic. „Musíme odlákat jejich pozornost," řekl zesláblým hlasem. „Jeden z nás je na sebe upozorní, a zatímco se jím budou zabývat, ostatní proniknou ke štítu. Myslím, že počítač nebude potřebovat víc než pár vteřin, aby mě identifikoval a na okamžik nám otevřel. Kdo půjde?"

Alicherin nerozuměl ani slovo. Proto se obrátil na Okuru, aby mu přeložil, co Rhodan řekl. „Já půjdu," řekl pak Kyrgyz.

Rhodan nic nenamítal, i když chtěl upozornit, že Alicherin není příslušníkem Třetí moci, takže by neměl riskovat život, ale na debaty nebyl čas. Kyrgyz se odplížil.

Ostatní netrpělivě čekali. Nevěděli, jak to chce udělat.

Údolí, které směřovalo od jihu k energetické kupoli, považoval Pjatkov za nejpravděpodobnější přístupovou trasu těch, o které Raskujanovi šlo.

Major netušil, koho honí. Nicméně se domníval, že jich buď bude hodně, anebo že to budou důležité osoby, když už Raskujan nasadil všechny své síly.

Pjatkovův stroj byl obsazen čtyřmi muži: seděl v něm pilot, pozorovatel, spojař a on sám. Čas od času převzal pozorovatelovu práci.

Podíval se na hodinky. Mohli se tu zdržovat ještě pět hodin, pak se museli vrátit, aby doplnili pohonné hmoty. Za pět hodin neznámí museli...

„Támhle!" vykřikl pozorovatel. „Je tam nějaký muž!"

Pjatkov ho odstrčil a sám se podíval okulárem. Mezi balvany se objevil osamělý muž. Běžel jako šílený.

„Pal!" vyštěkl Pjatkov.

Pozorovatel skočil za optiku kulometu a stiskl spoušť. S nevolí pak sledoval, že prchajícího minul. Zkorigoval zaměřovače a střílel dál, do té doby, než se neznámý muž schoval za velký balvan.

Major Pjatkov vzrušeně oddechoval. „Níž!"

Stroj klesl níže.

„Kroužit kolem toho balvanu!"

Vrtulník se naklonil na bok a začal balvan obléhat.

„Z větší blízkosti!" křičel zlostně Pjatkov.

Ale pak si všiml něčeho jiného: koutkem oka spatřil, jak k energetickému ochrannému štítu utíkají další tři postavy. Ve zlomku vteřiny mu došlo, že muž pod ním ho měl odlákat.

Skutečné nebezpečí představovali ti tři!

„Doleva a pryč!" křikl na pilota. „Támhle jsou další!"

Trojice byla mezitím u štítu.

„Bomby připravit!" zvolal Pjatkov.

„Bomby připraveny!"

Pjatkov konstatoval, že se k němu připojily další dva vrtulníky a že už pálily proti neznámým.

„Na můj rozkaz shodit bombu!" zvedl Pjatkov ruku...

Ale vtom...

Energetický štít zhasl!

Pjatkov zděšeně zaječel, ale v okamžiku pochopil šanci, která se mu nabízí. „Doprava!" vykřikl. „Skrz štít!"

Pilot však potřeboval pět vteřin, než změnil kurz. Pak otočil stroj a mířil si to rovnou dolů k místu, kde štít zhasl.

Nikdo v tomhle vrtulníku už neviděl, že se štít v mžiku znovu aktivoval a rozzářil se právě ve chvíli, kdy se jím chtěl vrtulník prodrat.

Z ostatních helikoptér bylo vidět ostrý záblesk exploze a k zemi pak padaly žhavé kusy železa. Později už nikdo neuměl říct, zda energie štítu Pjatkovovu helikoptéru absorbovala, či zda došlo k nárazu, při kterém vybuchly bomby a palivová nádrž.

Plukovník Raskujan dostal lakonickou zprávu: „Major Pjatkov padl! Uprchlíci jsou mimo náš dosah. Pronikli pod energetický štít.“

Raskujanovi okamžitě došlo, co to znamená: Rhodanovi se podařilo vstoupit na základnu. Chápal, že teď už bude jen otázkou času, kdy na něj zaútočí svými neporazitelnými technickými prostředky a zničí ho.

Přikázal proto, aby byl tábor uveden do obranné pohotovosti, i když mu bylo jasné, že pokud Rhodan vsutku zaútočí, nebude to vůbec nic platné.

Proto tajně připravil ještě jedno - společně se svým osobním pilotem spoutal Thoru a Tomisenkova a vehnal je do vrtulníku. Tomisenkov se přitom otočil a sykl: „Aha, krysy opouštějí loď! Něco vás zaskočilo, že?“

„Držte hubu!“ okřikl ho Raskujan a nasedl s odjištěnou zbraní v ruce. Pilot pak vklouzl do křesla a čekal na další rozkazy.

„Poslouchejte dobře!“ začal tlumeným hlasem Raskujan. „Mně teď záleží na tom, aby mě Rhodan nezajal. Pronikl na základnu a brzy se tu objeví.“

Proto vás dva беру jako rukojmí. Helikoptéra je dobře zásobena municí i proviantem.

Vaší úkolem, Tomisenkove, bude najít nám bezpečný úkryt. Počkáme tam do té doby, než s námi bude Rhodan ochoten vyjednávat. Ale jak jsem řekl - moje situace je velmi *vážná*.

Nebudu váhat vás zastřelit, oba dva!

Tomisenkove, řekněte pilotovi, kam má letět!“

Perry Rhodan měl ještě dostatek síly, aby zformuloval požadavek pro počítač, který se týkal dopravního prostředku na posledních padesát kilometrů cesty k základně a o poslání potřebných léků, aby se znovu postavil na nohy. Marshall jeho příkaz telepaticky odeslal.

Alicherin nejenom, že přežil ostřelování, ale ještě se mu podařilo včas proklouznout na území základny.

Rhodan pak omdlel.

Zanedlouho u skupinky přistál kluzák s autopilotem, a když nastoupili, odvezl je do útrob základny. Tam už o ně bylo postaráno...

O půl hodiny později stál Rhodan opět na nohou a mohl vydávat potřebné rozkazy.

Přikázal počítači zrušit ochranný štít kolem planety, aby mohl Reginald Bull konečně přistát.

Bull zároveň dostal informace a příkaz, aby provedl vše, co bylo potřeba udělat. Teprve potom dopřál Perry Rhodan sobě i svým k smrti vyčerpaným přátelům potřebný dlouhý spánek.

Reginald Bull reagoval s výbušností vulkánu, kterému zatím bránila silná vrstva skály.

Jeho Pulec se řítí dolů k planetě, aby se zanedlouho vynořil nad Raskujanovým táborem a způsobil v něm svým náhlým zjevením strach a hrůzu.

Kosmická loď nebyla ostřelována - bez ohledu na to, že by jí žádná z pozemských zbraní neublížila - a vznášela se sto metrů nad táborem. Bull nic neriskoval. Poslal teleportera Tako Kakutu k velkému psychozářiči. Kakuta jej aktivoval a jeho prostřednictvím pak vyslal do tábora hypnotický rozkaz ke kapitulaci.

Teprve pak kosmická loď přistála a zahájila prohlídku. Bully věděl, že by Thora měla být v táboře, a přes všechny staré hádky se ji jal hledat.

Nenašel ji.

Jeho zhyponotizovaní zajatci ho dovedli do míst, kde by správně měla být, ale nebyla tam.

Teprve po čase se zjistilo, že chybí i generál Tomisenkov. A když se konečně ukázalo, že uprchl i Raskujan, Bully si udělal poměrně přesný obrázek o tom, co se asi stalo.

Zároveň však pochopil, že nemá význam uprchlíka hledat. Však se Raskujan ozve sám.

„Přes ty dva vrcholky!" přikázal Tomisenkov.

Pilot ho informoval, co vidí ve svém ultra, a Tomisenkov pak korigoval údaje o kurzu. Během uplynulé hodiny se od tábora vzdálili jen asi o sto padesát kilometrů. Generál se ale ze všech sil snažil vrtulník zdržet.

„Vzadu jsou další hory!" hlásil pilot. „Tři za sebou. Prostřední je vysoká osm nebo devět tisíc metrů."

Tomisenkov přikývl. „Leťte mezi levou a prostřední!"

Raskujan si odkašlal. „Víte vůbec, kam nás navádíte?"

„Ale jistě."

V té chvíli Thora vykřikla a protlačila se ke generálovi.

„Co je?" okřikl ji nevrle Raskujan.

„Támhle!" zvolala vyděšeně. „Létající ještěrka!"

Zírala bočním oknem ven, jako by mohla něco vidět. Její zděšení bylo zahráno tak dobře, že i Tomisenkov chvíli nevěděl, jestli nemá náhodou pravdu.

Raskujan sklouzl do křesla a přitiskl tvář k oknu. Samopal si přitom položil přes stehna.

V té chvíli se Tomisenkov pohnul, a než mohl Raskujan zareagovat, generál ho chytil za krk a sevřel ho vší silou.

„Přestaňte!" zvolal Thora. „Udusíte ho!"

Mezitím zpozorněl i pilot a otočil se.

„Dávejte pozor na stroj!" okřikl ho Tomisenkov.

Raskujan ztratil vědomí a spadl z křesla jako pytel hadrů. Tomisenkov sebral stále ještě svázanýma rukama jeho automatickou pistoli a zastrčil ji mezi křesla tak, aby mířila na pilota. Pak řekl: „Nemyslete si, že nemůžu střílet! Stačí stisknout spoušť a jste mrtvý muž! Leťte zpátky do tábora!"

Pilot pokrčil rameny a poslechl. Plukovník nebyl zrovna nejpříjemnější velitel...

Thora pak pomohla generálovi s pouty a rozvázala je. Tomisenkov se sklonil nad Raskujana a zjistil, že plukovník nežije.

„Zasloužil si to," zabručel rozpačitě generál, „ale přiznávám, že takhle jsem to nechtěl..."

Pár hodin po půlnoci byl hlášen Rhodanův přilet. Zanedlouho jeho kluzák přistál těsně vedle Bullyho lodi v Raskujano-vé táboře.

Rhodan byl o posledních událostech informován. Věděl i o návratu Thory a Tomisenkova.

Když vstoupil do velínu Bullyho lodi, Reginald Bull ho přivítal hlášením a poznámkou:

„Tomisenkov žádá - ve vší úctě, samozřejmě - o audienci."

Rhodan přikývl.

„Kde je Thora?"

Bull pokrčil rameny. „Přála si být sama. A já její přání odjakživa respektuju."

Rhodan podruhé přikývl.

„Takže přived' Tomisenkova!"

Bully opustil velín a za chvíli vstoupil generál. Rhodan mu nabídl křeslo.

„Budete se divit," začal generál, „co vám chci navrhnout."

Rhodan se usmál. „Tak začněte!"

„Víte, než jste přiletěl, promluvil jsem si s Raskujanovými lidmi a nabídl jsem jim, aby se mnou zůstali na Venuši. Líbí se nám tady, a když budeme mít nějaké ty technické prostředky, bude se nám tu dobře žít... Souhlasili!"

Všichni... Až na pár výjimek."

„Dobrá!" odpověděl Rhodan. „Výborně! Nemám nic proti tomu, abyste se usídlili na Venuši, pokud necháte základnu na pokoji."

Tomisenkov přikývl. „Na to se spolehněte!"

Rhodan vstal a začal přecházet po místnosti. „Netušil jsem, že mi tenhle plán vyjde tak rychle..."

„Jaký plán?" vyzvídal generál.

„Proč myslíte, že jsem před rokem nezničil celou vaši flotilu?"

„Protože... Já nevím..."

„Protože jsem věřil," pokračoval Rhodan, „že tu vznikne kolonie... A vyšlo to!"

Tomisenkov zíral s otevřenými ústy. Nakonec vstal a podával Rhodanovi ruku: „Díky," mumlal. „Děkuji vám."

Když pak odcházel, šeptal si pro sebe nějaká ruská slova, ale Rhodan jim nerozuměl.

Teprve o deset hodin později se Rhodan setkal s Arkonidan-kou.

Nevyhledával ji. Pobýval ve velínu, řídil chod věcí a připravoval návrat na Zemi.

Thora přišla sama.

Mlčky stála ve vstupu do místnosti a čekala, až si jí Rhodan všimne. Na první pohled viděl její rozpačitost. Jak jí asi mohlo být! Svým útekem ze Země způsobila pěknou políza-nici! Váhavě se blížila. Rhodan vstal a krácel jí vstříc. Když se nadechla, usmál se a vzal její ruce do svých.

„Ani nevíte," řekl, „jak jsem šťasten, že vás zase vidím."

Byla připravená na všechno, na výčitky, na útok, na trest, ale na tohle ne. Zalapala po dechu a udělala to, co ještě nikdy. Sklonila hlavu, položila ji Rhodanovi na rameno a rozplakala se.

Thora, Arkonidanka s kusem ledu místo srdce, plakala.

Rhodan se ji pokoušel utěšit, chtěl říct pár milých slov, ale nedařilo se mu ze sebe vydat ani hlásku.

Zůstal tam tedy stát, držel Thoru za ramena a nechal ji plakat.

„Posádka na palubě!" hlásil Bull. „Lod' je připravena ke startu!"

Rhodan přikývl a podíval se na obrazovku. Na horizontu se objevilo světlo nového dne. „Je na čase vrátit se domů..."

Bull se mečivě zasmál. „Freytovi mezitím určitě vyrazily šediny. Celou dobu nevěděl, co se na Venuši děje."

Rhodan přistoupil k mikrofonu palubního rozhlasu: „Start za šedesát vteřin!"

Pak se postavil k oknu a zadíval se na slunce, které právě vycházelo. „Kdyby na nás celou tu dobu svítlo, bylo by všechno mnohem jednodušší," dodal.